

Honderdduizenden misbruikte meisjes: rapport legt de raciale rot in de Engelse multiculturele samenleving bloot

Posted on 25 juni 2026 by Feike Reitsma

Terwijl media zich begrijpelijkerwijs fixeren op de paleisrevolutie binnen Labour en het gedwongen aftreden van premier Keir Starmer, voltrok zich in de schaduw van Westminster een ontwikkeling die de werkelijke crisis van de Britse staat blootlegt. Medio juni verscheen het eindrapport van de *Rape Gang Inquiry*.

Hoewel dit 219 pagina's tellende document het grootste zedenschandaal uit de moderne Britse geschiedenis fileert, passeerde de publicatie ervan in de reguliere pers nagenoeg geruisloos. Deze mediastilte is van tijdelijke aard. Om strikt juridische redenen zijn de namen van daders en faciliterende ambtenaren weggelakt. Parlementslid Rupert Lowe heeft echter aangekondigd zijn parlementaire onschendbaarheid te gebruiken om deze namen binnenkort integraal voor te lezen in het Lagerhuis.

De inhoud van het rapport vormt een vernietigende aanval op de institutionele crisis in het Verenigd Koninkrijk. De bevindingen onthullen een diepgeworteld, generatieoverschrijdend falen in 149 lokale districten. Wat het rapport verontrustend maakt, is niet alleen de schaal van de misdrijven, maar het systematische tekortschieten van publieke instellingen. Gestuurd door ideologische dogma's hebben beleidsmakers en handhavers decennialang bijgedragen aan het in stand houden van deze praktijken.

Oververtegenwoordiging en geografische spreiding

De analytische kern van het rapport ligt bij de demografische oververtegenwoordiging van daders met een Pakistaans-islamitische achtergrond binnen de netwerken van georganiseerd groepsgerelateerd seksueel misbruik (*grooming*) en mensenhandel (*trafficking*). Sinds de eerste gedocumenteerde zaak in Bradford in 1955 is dit misbruikfenomeen al zeventig jaar aanwezig in het land.

De statistische onderbouwing is glashelder: tussen 1997 en 2018 droeg maar liefst 87% van de veroordeelden voor groepsgerelateerd zedenmisbruik een traditionele Arabische of Zuid-Aziatische naam. Deze oververtegenwoordiging wordt bevestigd door data van 264 veroordelingen voor georganiseerd kindermisbruik tussen 2005 en 2017: in 84% van de gevallen betrof het daders van Zuid-Aziatische, overwegend Pakistaanse afkomst. Dat autochtone Britse daders in deze specifieke netwerkcriminaliteit significant zijn ondervertegenwoordigd, bewijst dat het probleem zich heeft genesteld binnen specifieke culturele en religieuze kaders.

De geografische spreiding over 149 districten — circa 40% van alle Britse regio's — illustreert de landelijke omvang. Getuigenissen van overlevenden schetsen de brute en systematische aard van de uitbuiting. Slachtoffers werden systematisch vernederd om hun weerbaarheid te breken. In diverse gevallen werd het misbruik gelegitimeerd en afgedwongen via religieuze instrumenten, zoals gedwongen islamitische huwelijken en sharia-ceremonies.

Het rapport hanteert in haar conclusies een historisch aantal van maar liefst 250.000 slachtoffers. Dit getal is gebaseerd op een statistische extrapolatie van het baanbrekende Rotherham-rapport (het *Jay Report* uit 2014, dat 1.400 slachtoffers in slechts één middelgrote stad blootlegde) naar de overige 149 geïdentificeerde

districten.

Hoewel critici dit aantal soms betwisten, laten de officiële nationale statistieken sindsdien een sterke en onafgebroken stijging van het aantal geregistreerde verkrachtingen zien. Voor een deel betrof dit een administratieve inhaalslag: duizenden minderjarige meisjes die voorheen door de politie louter als 'weggelopen tiener' of 'crimineel' waren geregistreerd, bleken achteraf simpelweg slachtoffer te zijn van de bendes.

Omdat er naast deze registratiecorrectie echter ook sprake is van een reële toename van de netwerkcriminaliteit, moet het getal van 250.000 niet als een retorische overdrijving worden gezien, maar als een statistische ondergrens. Het werkelijke aantal slachtoffers ligt over de afgelopen decennia verspreid eerder hoger dan lager.

Institutioneel falen en politieke verantwoordelijkheid

Het institutionele falen dat het rapport blootlegt, is omvangrijk. Publieke instanties zoals de politie, ziekenhuizen en scholen worden beschuldigd van het systematisch negeren of vernietigen van bewijsmateriaal. Politieagenten schoven signalen terzijde en criminaliseerden slachtoffers door hen te categoriseren als weglopers of delinquenten.

Medische professionals ontsloegen meisjes van soms slechts 13 jaar oud uit de zorg, ondanks evidente fysieke tekenen van seksueel geweld, zwangerschap of acute zelfmoordpogingen. Scholen lieten na om de indicatoren van misbruik te registreren en verwijderden slachtoffers vaak van school in plaats van hen bescherming te bieden. Zelfs lokale vervoersautoriteiten faalden: taxivergunningen van chauffeurs werden herhaaldelijk verlengd, ondanks concrete signalen van betrokkenheid bij de misbruiknetwerken.

De politieke verantwoordelijkheid hiervoor ligt bij de gezamenlijke gevestigde orde. Zowel Labour als de Conservatieve Partij wordt verweten electorale en partijpolitieke belangen zwaarder te hebben laten wegen dan de openbare veiligheid. Labour-bestuurders waren vroegtijdig op de hoogte, maar kozen voor ontkenning uit angst om de electorale steun binnen de islamitische gemeenschap te verliezen.

Dit leidde tot het actief verwijderen van etniciteitsgegevens om te voorkomen dat het misbruik als raciaal of religieus gemotiveerd geweld zou worden geïdentificeerd. De Conservatieve Partij zette dit beleid in feite voort door na te laten dwingende maatregelen te nemen, zoals het verplicht stellen van etnische registratie bij zedenmisdrijven of het initiëren van een alomvattende parlementaire enquête.

Binnen deze politieke context krijgt de Londense burgemeester Sadiq Khan specifieke kritiek. Khan bleef publiekelijk volhouden dat georganiseerde *grooming gangs* een exclusief provinciaal fenomeen waren dat in de hoofdstad niet voorkwam. Dit standpunt nam hij in terwijl hij aantoonbaar toegang had tot interne rapportages en operationele documenten van de Metropolitan Police waarin de specifieke patronen van deze netwerken in Londen uitvoerig stonden beschreven.

De ideologische en religieuze component

De getuigenissen tonen aan dat het misbruik niet los kan worden gezien van specifieke culturele en religieuze doctrines. Slachtoffers verklaren dat zij door de daders systematisch werden ontmenselijkt en aangeduid met religieus denigrerende termen zoals *'sluts'* of *'kafirs'* (ongelovigen). De daders legitimeerden hun handelen vanuit een patriarchale interpretatie van de islam waarin vrouwen en niet-moslims als inferieur worden beschouwd. Deze ideologische kaders werden binnen gesloten gemeenschappen van generatie op generatie overgedragen, waardoor een cultuur van straffeloosheid ten opzichte van de autochtone bevolking ontstond.

De introductie van deze rigide clan-structuren — gekenmerkt door tribale eercodes — creëerde een dichte barrière voor de opsporing. Terwijl misdrijven binnen de eigen gemeenschap onder grote sociale druk werden bedekt, fungeerde het ontbreken van culturele taboes op de exploitatie van niet-moslimmeisjes (in casu blanke Britse arbeiderskinderen) als een katalysator voor de netwerken.

Het rapport concludeert dat de doctrine van het multiculturalisme en de institutionele obsessie met diversiteit hebben geleid tot een acute blindheid voor de risico's van culturele segregatie. De systematische inzet van concepten als 'racisme' en 'islamofobie' functioneerde als een effectief censuurmiddel, waardoor elk kritisch maatschappelijk en politiek debat over de sociologische wortels van dit zedenschandaal in de kiem werd gesmoord.

Van Rotherham tot Henry Nowak: De actualiteit van *two-tier policing*

Deze institutionele blindheid is geen afgesloten hoofdstuk. Het vormt de directe blauwdruk voor de actuele crisis waarin het Britse handhavingsapparaat zich bevindt. Dit werd in juni 2026 geïllustreerd door de maatschappelijke nasleep rondom de veroordeling van Vickrum Digwa voor de moord op de 18-jarige student Henry Nowak. Digwa stak Nowak op straat dood met een *kirpan* (een traditioneel Sikh-mes) en claimde een religieuze uitzonderingsgrond. Om zijn daad te maskeren, trok hij tegenover de politie onmiddellijk de 'racismekaart' door te liegen dat het slachtoffer hem racistisch had bejegend.

De reactie van de politie legde het failliet van het systeem bloot: de zwaargewonde Nowak werd door agenten direct in de boeien geslagen, terwijl kostbare minuten voor medische noodhulp wegtikten. Deze verlamming is het directe gevolg van het vigerende *Race Action Plan*, een ideologische doctrine die agenten dwingt proactief te handelen naar vermeend racisme, waardoor de feitelijke slachtofferrealiteit secundair wordt.

De zaak-Nowak heeft het debat over *two-tier policing* — het meten met twee maten door de overheid — in een stroomversnelling gebracht. De burger constateert een diepe dubbele moraal: politie die met fluwelen handschoenen optreedt tegenover minderheden uit angst voor ideologische reputatieschade, versus onevenredige hardheid tegen de autochtone bevolking.

De parallel met het verkrachtingsschandaal is sluitend: in beide gevallen werd de fysieke bescherming van burgers ondergeschikt gemaakt aan de angst voor de racismekaart. Terwijl de politieke elite in Londen de transitie viert naar Andy Burnham — een vlottere, economisch linksere variant van Starmer die inhoudelijk echter dezelfde multiculturele lijn deelt — blijft de ideologische rot in de instituties onberekend.

De aanbevelingen en conclusie

De aanbevelingen van het rapport zijn ingrijpend. Op strafrechtelijk vlak pleit men voor significant zwaardere gevangenisstraffen. Op beleidsmatig niveau adviseert het rapport stringente immigratiebeperkingen, het intensiveren van uitzettingen en

het intrekken van de nationaliteit van buitenlandse netwerkcriminelen. Een cruciale randvoorwaarde is de introductie van een stringente registratieplicht van etniciteit, religie en immigratiestatus binnen álle strafrechtelijke onderzoeken om misdaadpatronen accuraat in kaart te brengen.

Het rapport vormt de ultieme feitelijke onderbouwing van een staat die zijn morele kompas is kwijtgeraakt. Het document toont aan dat de vertrouwenscrisis onder de bevolking stoelt op een decennialang gecultiveerd systeemfalen. Voor de aanstaande regering-Burnham vormt dit dossier een tikkende tijdbom. Het rapport gaat de geschiedenis in als het zwart-op-witbewijs dat een staat die zich laat gijzelen door politieke correctheid, uiteindelijk stopt met het beschermen van zijn burgers.

Wynia's Week kijkt over de dijken *en signaleert in de buurlanden wat ook voor Nederland en de Nederlanders van belang is. Waardeert u deze kritische, onafhankelijke berichtgeving?* ***Maak Wynia's Week mogelijk****.* ***Hartelijk dank!***